

Ariela Grandi
Csodálatos világ

Holnap Magazin

Ariela Grandi

Csodálatos világ

Regény

Holnap Magazin 2014

© Holnap Magazin 2014

Felelős szerkesztő: Bakos József

Szöveggondozás: Bakos József

Lektor: Tamás István

Borítóterv: Holnap Magazin

Borító grafika: Bóhm Csilla

© Minden jog fenntartva!

Felelős kiadó: Bakos József- Holnap Magazin

E- mail: holnapmagazin@gmail.com

www.holnapmagazin.hu

Nyomdai munkálatok: RB-Bindex Kft, Miskolc
Megjelent 27,4 A/5 ív terjedelemben, 194oldalon

ISBN 978-963-387-195-9

Az elektronikus változatot az ADAMO BOOKS KFT.
készítette 2014-ben

Évezredek óta mesélünk gyermekeinknek esténként az ágyon ülve, elalvás előtt, varázslatos meséket, vagy kitalált történeteket. Úgy, mint az indiánok a tűz mellett, vagy az iglukban az eszkimók, a vastag takarók alatt. Királykisasszonyokról, hősökről, furcsa, nem létező lényekről. De mi van, ha egy monda mégis igaz...

A hatalmas birtokot, ami a megye északi oldalán húzódott, nem volt ember, aki ne irigyelte volna tőlük. Az óriási legelő büszkén terpeszkedett a nyáját hűségesen tartva hátán, míg a domb tetején a környék leggazdagabb háza ékeskedett. Míg a ház ura élt, nagy összejöveteleket rendeztek ott minden hónapban. A mulatságra, ünneplésre, mindig találtak okot. Szerette őket a környék, de mióta az öreg eltávozott és az özvegy két hónap múlva férjhez ment volt sógorához, felháborodva elkülönültek tőlük. Hiszen ki hallott már olyat, hogy ilyen hamar és a férje bátyjához menjen az eddig tisztességes asszony. Az első házasságból született fiuk is így érzett. Bár felnőttként vesztette el apját, de a fájdalom örölte lelkét, amit nem tudott feldolgozni még két év után sem. Aliznak rágta lelkét rendesen fia viselkedése, de megértette őt, mert saját magával sem volt kibékülve, így átérezte gyermeke fájdalmát. Megbánta már szegény asszony hajdani döntését, amit az egyedülléttől való félelem hozott létre és tudta, élete végéig nem szabadul e kötelék alól, így csak tűrte sorsát alázattal. Talán ilyen módon akart vezekelni vétkéért.

Leni, mint minden délután, valahonnan a birtok területéről bukkant elő. Bedülőngélt a házba és megpróbált bejutni a szobájába, hogy kialudja magát. A legtöbbször nem sikerült neki és valamelyik szobalány, vagy a kertész húzta föl az emeletre. Most épp az idősödő szakácsnő botlott el majdnem benne. Végignézett tehetetlen testén, ahogy mozdulatlanul feküdt a hideg padlón, és majdnem sírva fakadt.

– Na, gyere! – rántotta meg kövér kezével a fiút. – Hogyan tudod magad minden nap így tönkre tenni? – emelte súlyos testéhez, mint egy gyereket és nehézkes léptekkel elindult vele fölfelé. Többet nem szólt hozzá. Minek is, úgy sem hallja, de ha hallaná is, mit segítene ez most, hisz józanon sem segít a dorgálás, ilyen állapotban meg föl sem fogná szavait. Ráemelte az ágyra, betakargatta, mint amikor kicsi volt, rámosolygott ártatlannak tűnő ábrázatára, aztán megsimította gyengéden arcát és kiment a szobából. Kisietett a teraszra, hogy bejelentse: „Kész az ebéd.” Aztán beült a konyha legeldugottabb sarkába és csendesen sírdogált magában. Sajnálta ezt a fiatal életet, ami a fájdalomtól török össze a szeme láttára. Neki pedig tehetetlenül kell végig néznie szegény fiú lelki kínjait. Bárcsak visszahozhatná a múltat, azelőtti életüket, amikor még tele volt nevetéssel a ház. Boldogság áradt minden zugából.

Visszaemlékezett Leni vézna kis testére, vékonyka lábaival, csak úgy szaladgált mindig össze-vissza, alig bírtak utána rohangászni a szobalányok. Ez mind eltűnt ebből a házból és maradtak a csupasz, rémisztően csendes, rideg falak. Ahogy meghalt az öreg, kihalt belőle a szeretet is. Persze az előbbi dolgot az otthoniak is látták. Ernő, mint mindig, most sem hagyta szó nélkül.

- Meddig fogja ezt még fojtatni a fiad? - fordult szemrehányóan Aliz felé. - Hiába mondom neki azt is, hogy jöjjön be a gyárba dolgozni, megtanítanám őt mindenre, hisz az övé lesz, de a füle botját sem mozdítja. Csak a bulik, meg az ital - morogta tovább a teraszon ülve. Kövér testét egészen eltakarta a kihajtott napilap, amit közben buzgón olvasott.

- Muszáj végighallgatnom minden nap ezt a cirkuszt? Tudod nagyon jól, hogy miért csinálja. Amíg az apja élt, addig egy kortyot sem ivott és a gyárba is gyakran bejárt, de neki sem könnyű megemésztienie, hogy az apja halála után a nagybácsija karjaiban kötöttem ki. Az esküvőnk napján rúgott be először. Idő kell neki-válaszolta kelleetlenül Aliz. Dühösen elkapta a kávéscésészét és lelke mélyén legszívesebben nekivágta volna férjének, de inkább beleivott a kávéba és hagyta reménytelenségtől kicsordult könnyeit folyni tehetetlenül az arcán. A vékonyka, kis termetű asszonyka ötvenéves léteére még mindig csinos arcát, eltorzította a sírás.

- De már harminc éves, ideje lenne munkába állnia, nem gondolod? - hajtotta le az újság sarkát, hogy lássa kedvese megalázott arcát és élvezte, hogy hatalmában tartja újra az asszonyt. - Ha így folytatja tovább, öregségére az egész vagyonunkat elherdálja. - magyarázta kényelmesen elterpeszkedve a hajdanán még testvére székében. Tetszett neki bátyja élete, már akkor irigyelte tőle, amikor látogatóba jött. Sőt annyira, hogy befészkelte magát oda halála előtt fél évvel. Amikor meghalt, kapva a lehetőségen, hirtelen fontossá tette magát, csakhogy élvezhesse a bátyja által megszerzett vagyont.

- Az ő vagyona, az apjától örökölte - vágta hozzá a kemény szavakat Aliz. - Neked, sőt nekem sincs semmi közünk hozzá mit csinál vele - kelt fel a székéből idegesen. Félrerántotta hosszú barna haját, így haragtól megtelt könnyes szemei rámeredtek Ernőre, aki csak egy pillantást vetett feleségére, megsimította kopasz fejét és mit sem törődve az asszony szavaival, tovább olvasta az újságot. Aliz csalódottan visszafordult és méltóságát nem veszítve bevonult az ebédlőbe.

Másnap is, mint az előzők, fél liter vodkával kezdődött Leni számára, akit ezúttal részeg feje a hatalmas ház mögött húzódó erdőbe vitte. Ami nem lett volna gond, mert a gazdasághoz tartozott, de abba az erdőbe senki nem járt évek óta. A kéthektárnyi terület magányosan, elhagyatva, már bebozotosodva kínlódott. Gyerekkorában sokat hallott erről a helyről. A szobalányok mindig azzal ijesztgették, ha nem fogadott szót, hogy beviszik az erdőbe, ott hagyják és majd ő is eltűnik mint az a favágó, aki náluk dolgozott. Bár igaz, hogy tényleg eltűnt egy munkás ott, de kitudja mi lett vele. Lehet, hogy az erdő másik felén kijutott és élvezi az életet valahol. Leni ebben az állapotban föl sem fogta hová megy, csak vitte a feje beljebb és beljebb a sűrűbe. Párszor fönn is akadt a hajába, ruhájába nyúló ágakba, de csak ment tovább. Az erdő közepe táján egy öreg kiszáradt fatörzsben megbotlott, elesett, s mint aki jól végezte dolgát ott is maradt. Nehézkesen nekitámaszkodott a törzsnek, aztán elaludt.

Reggel, mint általában, fejfájással ébredt, de most mintha zúgna valami az agyában. Furcsán érezte magát. Lassan kinyitotta a szemét. Ismeretlen helyen volt. Egyáltalán nem csodálkozott rajta, mert sokszor vitte már valamelyik szolgáló haza, ha épp az ő háza táján esett össze. Rettentően fáj a feje, talán így még soha. Felkelt az ágyról, kitántorgott a szobából egy másikba, abban bízva, majdcsak megtalálja a fürdőszobát, de onnan az udvarra jutott ki. Mámorosan körbenézett. Hatalmas hegyek vették körül. Vízesegek folytak belőle itt-ott, a hegyek benőve zölddel és nagyobb lyukak, vagy barlangok voltak benne, de nagyon sok. Feljebb, középen, mindenütt. A lyukak előtt fából készített pici teraszok, amikből lépcsők vezettek egészen a földre. Megrázta a fejét, hogy jól lát-e, aztán inkább visszatért a szobába, ahonnan jött. Ott majdnem rálépett valami cipő nagyságú világoskék fénnel világító köre, amiből volt néhány lerakva a földre.

- Mi ez? Hol a fenében vagyok? - feküdt vissza gyorsan az ágyba. Úgy gondolta, ha visszaalszik, eltűnnek a hallucinációi. Sikerült neki újból elszenderedni, de nemsokára felébredt. Amikor kinyitotta a szemét egy fiatal, szőke lány ült az ágya szélén. Gyönyörű zöld szemei ráragyogtak a fiúra, aki csak pislogott másnaposan.

- Ki vagy? - kérdezte a szőkeségtől még mámoros hangon.

- Liána vagyok - felelte édes mosollyal és megtörölgette Leni homlokát.

- Te melyik szolgáló lánya vagy? - kérdezte a legnagyobb természetességgel.

- Az apám nem szolgáló - vágta rá kikelve önmagából a lány. - Ő a kancellár az udvarban - rántotta félre fejét sértődötten.

- Milyen udvarban ...és hol vagyok? - próbálta meg összeszedni Liána szavait, hátha megérti kóválygó feje.

- A Pillangók földjén - válaszolta büszkén a lány.

- Hogy micsoda? Hol?

- Tudom neked furcsa, te ember vagy.

Leni tágra nyitotta szemét, azonnal felébredt e szavak hallatán, ránézett csodálkozva a fiatal lányra.

- Miért te nem? - nevette el magát gúnyosan.

- Nem! - kiáltotta hirtelen - mi feldokok vagyunk!

Leni erre a kirohanásra azonnal teljesen magához tért. „Mi ez? Dili házban van, vagy mi?” Gyorsan felugrott az ágyból, hogy körülnézzen, de olyan nagy fájdalom szúrt az oldalába, hogy visszaesett. „Biztos el lehet törve pár bordám” - gondolta magában és a feje is hirtelen megszedült. Odanyúlt homlokához, akkor érezte a kötést rajta. Riadtan rápillantott a lányra és megkérdezte:

- Mi történt velem? Miért vagyok bekötve?

- Nem tudom, eleshettél. Eszméletlenül találtunk rád az erdőben az öcsémmel és hazahoztunk - felelte már újból kedvesen Liána. - Bekötöttem a fejed, mert vérezte. Ki vagy? - kérdezte fürkészve Leni kéklő szemeit, mintha ki akarná olvasni belőle az igazságot.

- Leonard, de mindenki csak Leninek hív - felelte csendesen. Érezte, hogy valami nincs rendben. Körül akart nézni, hogy megtudja végre hol van. Amikor újból megpróbált felülni, rájött, segítség nélkül nem megy. - Felsegítenél, kérlek? - nézett nagy bárány szemekkel a lányra, aki csak szégyenlősen visszapislogott. Megfogta a vállát Liána pedig megemelte. Leni átölelte nádszál vékony derekát, és sikerült végre felállnia. A lába elé nézett, hogy tudja hová lépjen és újra meglátta a földön a világító köveket. Megrémült a látványtól. Talán igazat láthatott először is, semmiféle hallucinációi nem voltak. Körülnézett a szobában, ahol minden másmilyen volt, mint otthon, vagy általában a lakásokban szokott. Mintha a középkorban ébredt volna. A bútorok kézzel faragottak, a falak is, kivájt barlang alakot öltöttek belülről, csak fehérre voltak festve, ki tudja mivel.

Ruháik, bár más módúak voltak, de normális anyagból készültek, és ez eléggé összezavarta. Viszont, amit furcsának talált, hogy semmilyen elektronikai dolgot nem látott. Tv-t, lámpát, de még hűtőt, vagy mikró-t sem a konyhában. Kíváncsi volt, mit lát majd kint.

- Mik ezek a világoskék kövek? - kérdezte azonnal, ahogy a konyhában is meglátta. Ez érdekelte a legjobban. Sosem látott még ilyet.

- Ezek adják a fényt a házainkban, de csak bent világítanak, kint a levegőn nem - magyarázta neki türelemmel a lány. - Szeretné megnézni városunkat? - kérdezte ártatlan, szelíd szemekkel.

- Hogy mit? Persze igen, menjünk! - hadarta értetlenül Leni. Félt, hogy ugyanazt látja majd, amit az előbb, és igaza volt. Amint kiértek, elé tárult egy furcsa világ. A várost hatalmas sziklák ölelték körbe. Belőlük néhol folyt a víz, körülöttük gyönyörű zöld minden. Tele volt barlangokkal. Mintha kilyuggatták volna a sziklákat. Feljebb, egészen lent, és közepén is a barlangokból fa lépcsők vezettek lefelé egész a földig. Leni és a lány is a hegy közepe táján jött ki a barlangból.

Kiállt a fából készített, talán két méternyi széles teraszra, amiből nekik is lépcsők vezettek a mélybe. Hirtelen letekintett a földre és ijedten visszalépett. Nagyon magasan voltak. Lent nyüzsgött, mozgott a nép, mindenki csinált valamit. Az egyik a szőnyeget porolta, a másik halat pucolt, kisgyerekek szaladgáltak mindenfelé. Egyszer csak, hatalmas szárnyak csapkodására lett figyelmes, de amit látott teljesen elkápráztatta. Nem is az a lény, ami elrepült a feje mellett. Azt észre sem vette, hanem az égbolton akadt meg a szeme. Tátott szájjal nézte, le sem tudta venni a szemét róla. Az aranyos kis bárányfelhők úszkáltak a rózsaszín égen, mintha játszanának a langyos szellőben.

- Rózsaszín az égbolt? - kérdezte elképedve. Azt hitte álmodik.

- És milyennek kellene lennie? - kérdezte meglepetten Liána. Leni nem is magyarázta neki el, hogy az a természetes ha kék, csak bámulta. Olyan gyönyörű volt.

- Mit mondtál, hol vagyunk? Mi ez a hely? - kérdezte teljesen kiakadva a látványtól. Olyan hihetetlen volt, mintha valami mesében lett volna.

- A Pillangók földje - felelte kellemes hangon, nézve a gyönyörű tájat.

- És miért hívják így? - kérdezte kíváncsiságból, mert minden furcsát látott már itt e pár perc alatt, de pillangót még nem.

- Gyere, megmutatom! - vezette őt vissza a szobába, ahonnan jöttek. Széthúzta az ablak sötétítőt, kidugták a fejüket a sziklanyíláson és hatalmas lepkék a méteres szárnyaikkal suhogtak körülöttük. Leninek elakadt a lélegzete. A sokféle színben pompázó pillangó, hihetetlen élmény volt.

- Már értem miért - mondta csendesen. Szinte suttogott, mintha attól tartott volna, hogy elhajtja őket a hangjával. Egyszer csak férfi hangot hallott a háta mögött.

- Kislányom! Hol vagy? Liána? - jött befelé egy idős, fehér hajú, alacsony férfi. - Már fönt van? Mit keres a földünkön, halljam? - támadta le szavaival, magabiztos hangon. - Ki maga? Csak ne próbáljon hazudni, mert tudom, hogy ember - mondta szigorú tekintettel.

Leninek eszében sem volt letagadni, nem is értette miért lenne az gond.

- Igen, ember vagyok, mi a baj ezzel? Ti nem vagytok emberek? A lánya is megharagudott erre. - Szeretett volna értelmet találni a látottakra, talán megérti hová is került.

- Nem vagyunk emberek, feldokok vagyunk és nálunk az sértés, ha valakit embernek hívnak!

- Miért? - nézett az öregre meglepetten. Még sosem hallott arról, hogy sértés embernek lenni

- Mert nem vagyunk azok és ha megtudnák a többiek, hogy embert rejtegetünk a házunkban, akkor becsuknának minket és szörnyű büntetést kapnánk - magyarázta dühösen az öreg.

- Miért? - kérdezte Leni még egyszer.

- Mert embert rejtegetni a legnagyobb bűn a világunkban.

Leni elképedve nézett az idegen férfirra. Milyen helyre került?

- Akkor vigyenek vissza az enyémbé. Én nem kértem magam ide, azt sem tudom hol vagyok és még, ha nagyon tetszik is itt amit láttam, semmi kedvem egy olyan helyen maradni ahol bűn, hogy ember vagyok. Nálunk ugyanis mindenki az - mondta fennhangon. - Azt sem tudom kik maguk - mondta sértődötten. Még ilyet se hallott, hogy baj, ha ember valaki. „Nem vagyunk egy különös faj, de azért nem lehet így viselkedni senkivel szemben.” - gondolta sértődötten. Aztán büszkén az öreg elé állt: - Én Leni vagyok - nyújtotta a kezét felé, amit az öreg természetesen nem fogadott el.

- Nimar vagyok, Liána apja - felelte hidegen, és lenézően elfordult tőle.

- Megjöttem - kiáltott be egy másik idegen hang. - Na, felébredtél? - nevetett felé egy fiatal fiú. - Anin vagyok, Liána öccse és ez a szigorú tekintetű öreg az én apukám - kapta el a vállát az apjának. - Éhes vagyok, kész az ebéd? - kérdezte nevetve ismét.

Na ennek már jobban örült Leni. Kedves, normális fiúnak tűnt, úgy húsz év körüli lehetett. Bár Liána sem volt sokkal több, azért látszott közöttük a korkülönbség. Magas, vékony alakja, hosszú barna haja talán még fiatalabbnak tüntette fel koránál. Már tudta, hogy barátok lesznek. Mindnyájan kimentek a konyhába, Lenit kivéve. Nem akart közéjük menni, bár nem is hívták. Haragudott rájuk. Ilyen fogadtatást azért nem várt. Az rendben, hogy részegen ki tudja hogyan, közéjük keveredett, de ki mondta, hogy hozzák haza? Felkelt volna magától és haza is tudott volna menni. Valahogy csak megtalálná az utat. Mérgelődött magában, mire behozta Liána az ebédet. Ahogy belibbent a földig érő rózsaszín ruhájában, Leni majdnem elájult. Nádszál derekát, egy vastag fekete öv karcsúsította tovább. A vállá szabadon hagyva, mintha arra várna, hogy szőke, göndörödő tincsei rá hulljanak.

- Tessék, ezt edd meg és ne félj, az apámat sikerült meggyőzni, hogy ne jelentse be a királynőnek az ittlétedet, míg fel nem épülsz. Majd csak azután visz elé - nyugtatta az idegent kedvesen. Na, ezek a szavak inkább felébresztették Lenit álmodozásából. Kedvetlenül azt mondta.

- Hogy mit? Ahogy birok járni egyedül, azonnal haza megyek-állapította meg keményen. Micsoda örültség, hogy mutogatni akarják, mint valami bűnözőt. Sajnálta a lányt, nem akart így ráförmedni, mert nem csak szép volt, de kedves is. Legalább ő, ha már az apja ilyen rideg, de nem engedheti, hogy így bánjanak vele.

- Innen nem tudsz hazamenni. Ha egyszer ide kerülsz, azt még mi sem tudjuk hogyan, de nincs vissza út - vágta rá a szobába épp belépő Anin. - Apára pedig ne haragudj azért, mert el kell vinnie a királynő elé. Tudod ez a kötelessége minden feldoknak - magyarázta kedvesen a fiú.

- Mi történik azokkal az emberekkel, akiket elé visznek?- kérdezte Leni félelemmel a hangjában. Liána az ágyára ült egy világító kővel az ölében és szomorú hangan válaszolta.

- Ki tudja. Te vagy a második ember az idők kezdete óta, aki ide pottyant. Nem tudhatjuk, hogyan döntenek a sorsod felől.

- És ki volt az első? Vele mit csináltak? - próbált megtudni minél többet, hátha segít magán és visszajuttatják valahogyan arra a helyre, ahol leesett, hogy hazajuthasson, mert bárhogya is szeretné, hogy álom legyen ez az egész, már rájött, nem az. Ez a valóság, hihetetlen dolog, de az.

- Mi semmit. Ő fordította fel a mi világunkat - válaszolta szigorú hangon Liána

- Nem értem - mondta Leni. Na erre a még mindig rágcsáló Anin is az ágya szélére ült és mindent tudóan mesélni kezdett.

- Amikor sok évvel ezelőtt ide pottyant Konrád, az akkori királyunk Tidán, szeretettel fogadta. Barátként kezelte. Egy ideig úgy nézett ki, hogy az ember is viszonozza ezt a kedvességet. Együtt vadásztak a guzgodokra, megtanította az embert pillangón repülni, sőt Vilandán is megengedte, hogy repüljön és azt csak Merilea, a lánya tehette meg, hogy ráüljön. Akkor még nem sejtette, hogy a trónjára pályázik. Titokban a háta mögött szervezkedett a király megbuktatására. Pár feldokot maga mellé állított azzal, hogy a világunkban még nem létező találmányokkal kápráztatta el őket, s a királyt elmaradott nézetei miatt, le kell váltani. Aztán orvul megtámadta őt az évi születésnap ünnepségén. A vége az lett, hogy kettévált népünk. Mi Pillangó földön maradtunk, ők pedig Szivárvány völgybe telepedtek le és élnek azóta is ott.

Leni elgondolkodva rájuk nézett.

- Már értem miért vagytok ilyen bizonytalanok, de nem minden ember egyforma - magyarázta nekik.

- Mostanáig csak egy ember jött át a mi világunkba és két generáció óta átok sújtja földünket - válaszolta Liána.

- Megértem aggodalmatokat. Tudom, hogy borzasztó dolgot művelt, de ha ott élnek ahol, és ahogy akarnak, akkor miért nem felejtitek el már őket és egyszerűen élitek a saját életeteket, ahogyan ti akarjátok? Te mondtad az előbb, hogy két generáció óta átok sújtja földeteket, az azt jelenti, hogy ez az eset évekkal ezelőtt történt. Nem kellene gyűlöletet táplálnotok irántuk még mindig. Ha úgy döntöttek, másként élnek, legyen - csodálkozott Leni a tényleg elmaradott nézeteiken.

- Ez nem olyan egyszerű - felelte ismét csendesén Liána -, mert a guzgodok a Vízeselek földjén élnek, a húsuk végett vadászunk rájuk és az, a Szivárvány völgy mögött van. Az egyetlen út csak az ő területükön keresztül halad át. Persze ezt, amikor csak lehet

megakadályozzák és nemcsak a veszélyes guzgodokkal kell megküzdeniük vadászainknak, hanem velük is. Sok jó harcosunkat, vadászunkat veszítettük már el és az éhség kezd úrrá lenni népünkön.

- Azt mondtad régen történt még az előző király hatalma alatt - értetlenkedett tovább Leni.

- Ez igaz - vágta rá Anin - de született egy fia, ő folytatja tovább a harcot a két nép között.

- Talán most már vége lesz a háborúskodásnak - szólt közbe Liána - mert Zorel, Szivárvány völgy vezére megkérte Meriela királynő kezét és így egyesülhetne a népünk ismét. Ha nehéz is hinnie Zorelban, de talán ez lehet az egyetlen megoldás.

- Vagy azt akarja, amit az apja - mondta gondolkodón Anin -, megkaparintani a trónt.

- Reménykedjünk benne, hogy nem, mert az a végünket jelentené - felelte Liána ismét.

Leni csak nézte a testvérpárt. Annyira hasonlítottak egymásra, kivéve a hajukat, mert Aniné barna volt.

Ezalatt Nimar visszasietett a palotába. Kancellárként mindig van mit tennie. A palota a domb tetején ékeskedett. Gyalog elsétált a szűk, erdei ösvényen odáig, mivel nem volt messze, de amikor felballagott a dombra, minden alkalommal annyira kifulladt, hogy az épület tövében leült a padra egyet pihenni. Még jó, hogy ilyen közel lakik, így bármikor haza tud menni ebédre, vagy csak megnézni rendben vannak-e a gyerekek. Bár már nagyok, mégis úgy félti őket, mint kis korukban. Nem csoda, hisz amióta egyedül maradt a gyerekekkel, csak ő volt nekik. Feleségének megígérte a halálos ágyán, hogy mindig vigyázni fog rájuk. Gondjukat viseli. A palota volt az egyetlen épület a városban. Merilea ősei építették még hatalmas sziklákból. Ki tudja miért, minden fal, kívül és belül is fehérre volt festve. Talán a tisztaságot, ártatlanságot akarták kifejezni a fehérrel. Útközben Merileához, az előcsarnokban megállította az egyik tanácsadójuk.

- Nimar, tudod mit kell tenned! - fogta meg a vállát. - Mindenképpen rá kell beszélned öfelségét, hogy menjen férjhez Zorelhoz. A vadászaink lassan elfogynak, a nép már belefáradt az örökös harcba. Enni pedig kell - nézett aggódóan szemébe. - A földeken sincs már aki dolgozna, mert a túlélésért kell nekik küzdeni - igazgatta meg a hosszú, vörös lepelt magát.

- Tisztában vagyok a helyzettel Erdagon, de a szíved mélyén te is kételkedsz benne. Mi van, ha Zorel épp olyan alattomos, mint az apja? Akkor az esküvővel önként sétálunk a csapdjába. Most engedj, bemegyek hozzá! - mondta a picike szemű kövérke öregnek. - Meglátom mit tehetek - s már nyitotta is a hatalmas ajtót. Úgy felizgatták a tanácsadó szavai, hogy még kopogni is elfelejtett. A fiatal királynő ijedten az ajtó felé fordult, de azonnal megnyugodott, mert öreg barátja jött be rajta.

- Kedves Nimar, megijesztettél - fésülte tovább csillogó barna haját a tükör előtt ülve. Nimar meghajolt előtte.

- Drága úrnóm! Elnézésetet kérem, de beszélnünk kell... - mondta óvatosan - az esküvőről - hallgatott el inkább, miután meglátta Merilea elsápadt arcát.

- De én nem szeretem őt! - kiáltott fel kétségbeesetten szegény - és abban sem lehetünk biztosak, hogy ez az esküvő nem csak a trónért fontos számára, s nem a két népe egyesítése a célja, hisz ő is harcol ellenünk, mint az apja - vetette el szavait Merilea. Felállt a tükörtől és odasétált Nimar elé. Kétségbeesetten rápillantott, pont olyan ábrázattal, mint kiskorában, ha baj volt.

- Úrnóm! Tudod, hogy sosem akarnék neked, vagy a népünknek rosszat, de azt hiszem más választásunk nincsen - próbálta meggyőzni Merileát. Nehéz volt neki vele királynóként beszélni, a nép javát első helyre tenni, hisz ő azt a kislányt látta maga előtt, akivel a gyerekei játszottak. Aki éppúgy hozzá szaladt, amikor megütötte magát. Neki mesélte el első szerelmi bánatát, ha megharagudott az apjára valamiért, az összes örömét megosztotta vele, és bánatát sírta ki a vállán. Most felnőtt nőként és uralkodóként beszél vele és talán boldogtalan lesz, ha szerelem nélkül megy férjhez, de a népet egyesíteni kell. Véget vetni a háborúskodásnak, az értelmetlen öldöklésnek. Merilea felé fordult szomorú, könnyes szemekkel, Nimarnak majdnem a szíve szakadt meg, hogy így látja.

- Ha tényleg igaz lenne, hogy belém szeretett, akkor nem támadná meg a vadászáimat - mondta sértődötten -, de a nép az első - nyugodott bele sorsába. Napok óta ezzel kínozzák tanácsadói, mit tehetne más. Azért jó volt még egyszer, talán utoljára elpanaszkodnia magát az öregnek. A vékony királynő, sokkal magasabb volt, mint Nimar, de olyan aranyosan hozzá tudott még most felnőttként is bújni, mint gyerek korában szokott. Nimar apáskodva magához szorította és elengedve őt rámosolygott, biztosítva királynőjét arról,

hogy minden rendben lesz. – Holnapra meghívom vendégségbe, megpróbálom vele megtalálni a közös hangot, de kérlek Nimar, te is legyél jelen a találkozáson és figyeld Zorelt, mert félek, csapdába esünk – fogta meg ijedten kezét.

– Kedves Merilea! Számíthatsz rám, itt leszek – nyugtatta meg királynőjét – de az is lehet, hogy tényleg szeret. Nem tudhatod, mi lakozik benne – vigasztalta úrnőjét, pedig az ő lelkében sokkal több bizonytalanság volt, mint a királynőében.

– Meglátjuk holnap Nimar, meglátjuk – fejezte be a beszélgetést, mert bejött a szolgálólány a szobájába.